

og de andre Brødre varsomt satte Kisten ned i den aabnede Bræddekasse, som den næsten ganske udfyldte. Efter at der var stoppet til med Halm rundt om den, blev Laaget sat paa og fastgjort med Skruer.

Saaledes som den umalede og uhøvlede Kasse nu stod der paa Stenbroen med sit dyrebare Indhold, skilte den sig ikke paa nogen iøjnefaldende Maade ud fra alt det meget andet Dampskibsgods, der var stillet hen paa den regnvaade Brygge. Navnlig efter at Rustvognen var kørt bort, skulde Ingen let falde paa, at disse Brædder med det paamalede Fragtmærke indesluttete et Menneske, en Moder, en udslukt Verden, hvis Liv tilmed havde været rigere og dybere bevæget end de flestes. Og nu lagde Arbejderne en Jernkætting omkring Kassen, ganske som de havde gjort ved Melsækkene og Petroleumstønderne, og ved et Tegn til Maskinisten paa Dampspillet hævedes den op fra Jorden. Lige over Lastelugen holdtes den nogle Øjeblikke svævende i Luften, indtil der lød et nyt Varskoraab. Under Kættingraslen og Prusten af Dampkraft sænkedes den gamle jyske Præstekone ned mellem Ølkasserne, Brændevinsankrene og Sukkerfustagerne.

Inde bag Kafeens Rude var Pers Ansigt bleven mere og mere farveløst. Opvarteren, der hele Tiden havde holdt Øje med ham, fordi han var saa stille og havde ladet sit Øl staa urørt, sprang i dette Øjeblik ganske forskrækket hen til ham og spurgte:

„Er Herren syg?“

Per saae paa ham med et forstyrret Blik. Han havde glemt, hvor han var; og pludselig følte han